

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 175/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. marca 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Richarda Bauera, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 200/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 200/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 11. júla 2013 žalobu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) Krajskému súdu v Košiciach, ktorý ju uznesením č. k. 6 S 194/2013-48 zo 17. júla 2013 postúpil krajskému súdu, kde bola vec doručená 19. augusta 2013. Krajský súd prípisom z 27. augusta 2013 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril v konaní, a 11. októbra 2014 mu doručil vyjadrenie žalovaného. Pojednávanie nariadil 3. októbra 2014 a jeho termín určil na 29. október 2014. Na tomto pojednávaní krajský súd rozhodol tak, že žalobu sťažovateľa zamietol rozsudkom č. k. 2 S 200/2013-81, ktorého písomné vyhotovenie doručil právnemu zástupcovi sťažovateľa 29. decembra 2014. Napadnuté konanie nie je právoplatne skončené, sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie 13. januára 2015.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd postupoval v konaní so zbytočnými prieťahmi, keď bol v jeho veci nečinný štrnásť mesiacov a písomné vyhotovenie rozsudku mu doručil až po dvoch mesiacoch od jeho vyhlásenia. Preto podal 9. decembra 2014 sťažnosť na prieťahy predsedovi krajského súdu, ktorý ju v prípise č. Spr. 2384/14 zo 17. decembra 2014 vyhodnotil ako dôvodnú.

V sťažnosti uvádza: *„Záverom si nedovolí sťažovateľ neuviesť, že porušovateľ si asi vôbec neuvedomil, že ak bude rozhodovať o žalobe tak dlho, tak skráti sťažovateľovi prípadnú lehotu na nové prejednanie priestupku, pre ktorého nezákonné uloženie správnymi orgánmi podal žalobu, a ktorý sa nikdy nestal a po uplynutí dvoch rokov od jeho domnelého spáchania, a to po dni 25. 08. 2014, nebude možné priestupok prejednať v správnom konaní*

pred príslušnými správnymi orgánmi... O to silnejšie pociťuje 74 ročný bezúhonný občan zásah do ním namietaných práv, ak krajský súd, ktorý im má poskytnúť ochranu ich, nielen že výrazne dehonestuje, aj sťaží a de facto zmarí svojím konaním ďalšie prejedanie priestupku v správnom konaní.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S/200/2013 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] finančné zadostučinenie v sume 1.500,- EUR, ktoré je mu Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ], trovy právneho zastúpenia v sume 369,46 EUR (slovom tristošesťdesiatdeväť eur a štyridsaťšesť centov) na účet jeho právnej zástupkyne Advokátska kancelária Bauer s. r. o., Dénešova 19... Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd vychádzal aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť podaná ústavnému súdu uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte dochádza alebo porušenie v tom čase ešte trvá (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

Sťažovateľ podal sťažnosť po tom, ako krajský súd o jeho veci rozhodol a doručil mu písomné vyhotovenie rozhodnutia. V sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu podaná 12. januára 2015, sťažovateľ uviedol, že podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie 13. januára 2015. Sťažovateľ teda namieta zbytočné prieťahy v postupe krajského súdu v čase, keď už tento o jeho veci nekonal a jeho úloha spočívala v predložení veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Vzhľadom na časovú súvislosť medzi podaním odvolania a sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľ nemôže dôvodne namietať ani prieťahy v súvislosti s predložením veci odvolaciemu súdu.

Podľa názoru ústavného súdu ani sťažovateľom namietaný priebeh napadnutého konania nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Konanie začalo na krajskom súde 19. augusta 2013, o veci bolo meritórne rozhodnuté 29. októbra 2014 a písomné vyhotovenie rozsudku bolo (podľa prípisu predsedu krajského súdu č. Spr. 2384/14 zo 17. decembra 2014) expedované účastníkom konania 4. decembra 2014. Uvedená doba konania, hoci sa aj účastníkovi, ktorý má záujem na čo najskoršom rozhodnutí, môže zdať neprimeraná, z hľadiska ústavných limitov v danom type konania neprekračuje prípustnú dobu konania.

Sťažovateľ poukazuje vo svojej argumentácii v súvislosti s dobou rozhodovania krajského súdu na zmarenie možnosti opakovaného prerokovania priestupku v správnom konaní, čo však ústavný súd nemôže brať do úvahy okrem iného aj preto, že sťažovateľ vychádza len z vlastného právneho posúdenia veci a prejudikovania rozhodnutia odvolacieho súdu.

Vychádzajúc zo stavu napadnutého konania krajského súdu, je zrejmé, že sťažnosť bola podaná ústavnému súdu v čase, keď už k prieťahom, resp. nečinnosti, ako to tvrdí sťažovateľ, v konaní pred krajským súdom nedochádzalo (a to aj napriek tomu, že vo veci nebolo ešte právoplatne rozhodnuté).

Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015